

v vsem življenji, v vseh delih zvest svojim nazorom, zvest samemu sebi. Pisatelj „Bednih ljudij“ pozna se v pisatelji „Mrtvega doma“, pisatelj „Mrtvega doma“ v pisatelji „Prestopljenja in nakazanja“; on je vedno isti v „Bésih“, v „Idiotu“ in v „Bratih Karamazovih“. Očividna naloga vse njegove delavnosti pokazala se je uže v prvi njegovej pisateljskej poskušnji, ljubav k trpečemu človeku, iskanje in netenje božestvene iskre sredi mraka, nečednosti in popačenja, strastno hrepenenje po resnici in luči — to bili so elementi sile, katera se je hranila v njem. On poznal in občutil je trpljenje, težnje naroda, poznal njegov poklic in imel trdno vero v veliko njegovo bodočnost. Imel je v početku dokaj prebiti. Bil je preganjan od vlade, kritika izražala se je nepovoljno o njegovih delih, občinstvo ni ga umelo, prijatelji so ga zapuščali, živel je v revščini in na zadnje objavili so ga po časnikih za — neumnega. A on ni se dal premotiti, stal je trdno, bil je prepričan popolnem o svojem pravu in — premagal je. Ljudstvo, posebno mlado pokolenje jelo ga je razumevati in imenovati s časom svojim učiteljem. Kritika spravila je svojo grajo in roganja, ter jela ploskati konči vsakej njegovej besedi. A užival ni dolgo svoje zmage, splošnega priznanja svojega častnega, slavnega delovanja, — neizprosljiva smrt odvzela ga je skoraj nenadoma njegovemu velikemu narodu.

Ruski slikar. Rimski in ruski listi jako hvalijo ruskega slikarja Košeleva veliko sliko, predstavljajočo spreved z Golgate. Slika ima do dvajset figur v naravnej velikosti. Kritika posebno poudarja točnost v risanji in izvedenje brez vsake afektacije.

„*Majak*“, ilustrovani ruski list, ki izhaja v Odesi, prinaša v svojej 3. številki podobo in životopis našega rojaka Josifa Gottardoviča Nollija, iz katerega posnemamo, da se je Nollis s svojim lepim simpatičnim baritonom posebno priljubil ruskemu občinstvu. Zdaj poje v Kijevu.

Načrtanie slavjanskej akcentologii. Sočinenie Romana Brandta. Sanktpeterburg, tipografija imperatorskoj akademii nauk, 1880, 4°, 338 str. G. pisatelj razpravlja v tej knjigi naglas v vseh slovanskih jezikih in od 85.—112. strani osobito tolmači jako težavni naglas *novoslovenski*. Naštevši natanko vse spise in pisatelje, ki so poleg mnogih slovničarjev naših, govorili do sedaj o našem naglasu (Sveteč, Žepič, Škrabec, Valjavec in Baudouin de Courtenay), pravi na 89. strani, da slovenska akcentuacija še ni ustanovljena, da pa osobno odobrava teorijo Škrabčeve in Valjavčeve, t. j. teorijo o trojnem naglasu. Vendar dostavlja, da svojega mnenja ni osnoval na preiskavanje narodnega govora, ker je premalo časa bival po Slovenskem, in da je bil s početka odločno zoper trditve Svetčeve, Škrabčeve in Valjavčeve, a da je po daljših razgovorih o tej stvari g. Levstik sebe in njega uveril, da je teorija Škrabčeva in Valjavčeva istinita („в пользу тројакоста ударенія“). Znano je, da se s tem imenitnim predmetom osobito vestno peča uže dalje časa g. prof. M. Valjavec v Zagrebu, ki je uže več korenito pisanih razprav priobčil v „Radu“; in v hrvatskih listih beremo, da je baš te dni spet v seji filologiško-historiškega razreda jugoslavenske akademije čital razpravo: „принос к новословенскому нагласу. Naglas v substantivu ženskoga spola.“ Tudi v našem listu je obljubil g. L. Svetec o priliki izpregovoriti o tej zanimivej stvari.